

Diumenge de Rams (A)

Text de l'Evangelí (Mt 26,14—27,66): En aquell temps, un dels Dotze, l'anomenat Judes Iscariot, se n'anà a trobar els grans sacerdots i els digué: «Què esteu disposats a donar-me si us entrego Jesús?». Ells li van oferir trenta monedes de plata. I des d'aleshores Judes buscava una ocasió per entregar-lo.

El primer dia dels Àzims (...), arribat el capvespre, Jesús es posà a taula amb els Dotze (...). Mentre sopaven, Jesús prengué el pa, digué la benedicció, el partí i, tot donant-lo als deixebles, digué: «Preneu, mengeu-ne: això és el meu cos». Després prengué una copa, digué l'acció de gràcies i els la donà tot dient: «Beveu-ne tots, que això és la meva sang, la sang de l'aliança, vessada per tothom en remissió dels pecats (...)».

Després de cantar els salms, van sortir cap a la muntanya de les Oliveres (...). S'avançà un tros enllà, es prosternà amb el front a terra i pregava dient: «Pare meu, si és possible, que aquesta copa s'allunyi de mi. Però que no es faci com jo vull, sinó com tu vols» (...).

Encara Jesús parlava quan va arribar Judes, un dels Dotze.

L'acompanyava molta gent, armada amb espases i garrots, que venia de part dels grans sacerdots i dels notables del poble (...). Els qui havien detingut Jesús se'l van endur a casa de Caifàs, el gran sacerdot, on s'havien reunit els mestres de la Llei i els notables (...). Jesús callava. El gran sacerdot li digué: «Et conjuro pel Déu viu que ens diguis si tu ets el Messies, el Fill de Déu!». Jesús li respon: «Tu ho has dit (...)». Aleshores el gran sacerdot s'esquinçà els vestits exclamant: «Ha blasfemat! Per què necessitem més testimonis? Ara mateix acabeu de sentir la blasfèmia. Què us en sembla?». Ells respongueren: «Mereix pena de mort!». Llavors es

posaren a escopir-li a la cara i a donar-li cops de puny. Altres li pegaven bufetades tot dient: «Fes de profeta, Messies! Endevina qui t'ha pegat!» (...).

Jesús comparegué davant el governador. El governador el va interrogar: «¿Tu ets el rei dels jueus?». Jesús li respongué: «Tu ho dius». Però Jesús no contestava res a les acusacions que li feien els grans sacerdots i els notables. Aleshores Pilat li diu: «¿No sents quants testimonis presenten contra tu?». Però Jesús no li va respondre res sobre cap acusació, i el governador n'estava tot sorprès (...).

Ell replicà: «Però quin mal ha fet?». Ells cridaven encara més fort: «Que el crucifiquin!». Pilat, veient que no en treia res i que més aviat començava un avalot, es rentà les mans amb aigua davant la gent i els va dir: «Jo sóc innocent de la sang d'aquest home. Això és cosa vostra». (...) Després de fer assotar Jesús, el va entregar perquè fos crucificat.

Els soldats del governador es van endur Jesús dins el pretori i reuniren al seu voltant tota la cohort. El van despullar, el cobriren amb una capa de color escarlata i li posaren al cap una corona d'espines que havien trenat, i a la mà dreta una canya.

S'agenollaven al seu davant i l'escarnien dient: «Salve, rei dels jueus!». Després li escopien, prenien la canya i li pegaven al cap. Acabada la burla, li tragueren la capa, li posaren els seus vestits i se l'endugueren per crucificar-lo (...).

Després de crucificar-lo, es repartiren els seus vestits jugant-se'ls als daus. I s'estaven asseguts allà custodiant-lo. Damunt el seu cap havien posat escrita la causa de la seva condemna: «Aquest és Jesús, el rei dels jueus». Juntament amb Ell foren crucificats dos bandolers, l'un a la dreta i l'altre a l'esquerra (...). Els grans sacerdots se'n burlaven, amb els mestres de la Llei i els notables, tot dient: «Ell que va salvar-ne d'altres, a si mateix no es pot

salvar! És rei d'Israel: que baixi ara de la creu i creurem en ell! Ha confiat en Déu: que l'alliberi ara, si tant se l'estima! Ell, que va dir: 'Sóc Fill de Déu'!». Els bandolers que havien estat crucificats amb Ell l'insultaven de la mateixa manera.

Des del migdia fins a les tres de la tarda es va estendre una foscor per tota la terra. I cap a les tres de la tarda, Jesús va exclamar amb tota la força: (...) «Déu meu, Déu meu, per què m'has abandonat?». (...) Jesús tornà a cridar amb tota la força, i va expirar.

Llavors la cortina del santuari s'esquinçà en dos trossos de dalt a baix; la terra tremolà, les roques s'esberlaren (...). El centurió i els qui amb ell custodiaven Jesús, veient el terratrèmol i tot el que havia passat, van agafar molta por i deien: «És veritat: aquest era Fill de Déu». També hi havia allà moltes dones que s'ho miraven de lluny estant. Havien seguit Jesús des de Galilea i li prestaven ajut. Entre elles hi havia Maria Magdalena, Maria, mare de Jaume i de Josep, i la mare dels fills de Zebedeu.

Arribat el capvespre, vingué un home ric d'Arimatea, que es deia Josep i era també deixeble de Jesús. Aquest anà a trobar Pilat per demanar-li el cos de Jesús, i Pilat va manar que l'hi donessin. Josep prengué el cos, l'embolcallà amb un llençol per estrenar i el va dipositar en un sepulcre nou, que ell s'havia fet tallar a la roca. Després va fer rodolar una gran pedra a l'entrada del sepulcre i se n'anà (...).

Crist Rei: l'autoritat per a servir

Mn. Antoni CAROL i Hostench
(Sant Cugat del Vallès, Barcelona, Espanya)

Avui l'Església —tot llegint la Passió de Jesucrist— recorda les seves darreres hores

a Jerusalem. El reben com a Rei. Arriba, però, muntant un ruquet! Així és el nostre Rei-Jesús. Durant aquelles hores ens regalà l'Eucaristia —en l'Última Cena—, pregà Déu-Pare per nosaltres a l'Hort de Getsemaní, fou injustament maltractat i lliurà la seva vida a la Creu. No s'enfadà; ho acceptà tot en silenci i amb humilitat.

Jesucrist és Rei per a la pau. Les seves "armes" són: oració, serenor, ordre... Amb aquestes virtuts hom arriba a una felicitat profunda. A la Creu, Jesús pateix sense fer patir. Hi és serè perquè obeeix el seu Pare i perquè està salvant els homes. Aquí descobrim el sentit de l'autoritat: servir a la societat per al bé de les persones.

—Avui et demano, Déu-Rei, que tots —pares, autoritats, professors— sapiguem manar per a servir, que tots —fills, ciutadans, alumnes— sapiguem obeir també per a servir.